

anförda ställena äro också märkliga af det skälet, att de visa, huru äfven i den norröna vitterheten naturmålningar förekomma, som äro subjektiva, så till vida som skaldens förherskande stämning afgjort taflans färgton.

Ännu ett par exempel på personifikation må anföras. Den för sin konstnärliga och kraftfulla framställning af naturen utmärkte Eilífr Guðrúnarson, som tros ha lefvat under senare hälften af tionde århundradet, säger på ett ställe i Þórsdrápa, der han skildrar den öfversvallande flod, genom hvilken Thor och dennes följeslagar vada, att markens hala, hjulrunda kotor d. v. s. stenarne icke sofvo¹. Här kan emellertid ej afgöras, huruvida *sofa* användes i betydelsen »tacere» eller en personifierande bild afsetts. På liknande sätt tvetydig är en vers (strof 27, i Wiséns upplaga) i det troligen af biskop Bjarni Kolbeinsson (1168—1222) författade Málsháttakvæði, som lyder:

Allar gírnask ár í sjá.

(Alla åar längta till hafvet). Troligen har man dock här samma bild, som möter oss så ofta hos moderna skaldar t. ex. i «Mahomets Gesang» af Goethe, i »Floden» af Stagnelius.

I öfverensstämmelse med språkbruket i de s. k. cotto-nianska tänkespråken (t. ex. »Månen skall skina klar på himlen, såsom skaparen bjöd honom»)² finna vi i *Speculum regale* naturkrafterna bestämda genom Guds uttryckliga vilja. De uppfattades såsom hans tjänare. Så t. ex. heter det (s. 15 i Kristianiaupplagan) »Solen har fått ett mycket maktpåliggande embete, eftersom hon skall lysa och värma hela verlden; länderna fröjda sig vixelvis åt hennes närvara». »Gud bjöd», säges det, »den skinande solen att pryda dagens ljus med bjärta strålar», liksom den för-

¹ *Markar hálar hvelvqlur né sófu*, strof 6 (Wiséns upplaga).

² *Tungol sceal on heofenum beorhte scínan, svá him bebeád meotud* v. 48 f.